

Sygn. akt I C 1536/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant sekr. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2018 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa O. z siedzibą w W.

przeciwko P. C. (1)

o zapłatę 30000 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa O. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego 30000 zł, jako części należnego świadczenia, z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 1 lipca 2017r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu podano, że pozwany 9 kwietnia 2010r. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. z/s w W. umowę kredytu gotówkowego o nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania, w związku z czym pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę. Strona powodowa 8 listopada 2017r. nabyła od (...) Banku (...) S.A. z/s w W. wierzytelność wobec pozwanego, co do której pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Kłodzku w sprawie (...), a następnie prowadził postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego(...) J. B.. Zadłużenie nabyte wobec pozwanego według stanu na 7 maja 2018r. wynosiło 149 587,83 zł, na które składało się:

- 77 081,89 zł tytułem zobowiązania kapitałowego;

- 6527,74 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych;

- 59431,52 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych od przeterminowanego zadłużenia naliczonych przez zbywcę do 30 czerwca 2017r.;

- 6546,68 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych od przeterminowanego zadłużenia naliczanych przez nabywcę wierzytelności od 1 lipca 2017r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

Strona powodowa pozwem z 11 maja 2018r. dochodzi części zobowiązania kapitałowego tj. 30 000 zł.

Pozwany P. C. (2) nie odniósł się do żądania pozwu i nie stawił się na rozprawie, w związku z czym Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. C. (2) zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą W. umowę o kredyt motoryzacyjny nr (...) w dniu 9 kwietnia 2010r. Zgodnie z umową pozwanemu udzielono kredytu 101730,43 zł, z której 90 000 zł przeznaczone było na zakup pojazdu. Kredyt został udzielony na 72 raty, płatne do 19. każdego miesiąca, pierwsza rata 19 maja 2010r. i ostatnia rata 19 kwietnia 2019r, wysokość raty 1996,35 zł, koszt objęcia ubezpieczeniem 9223,20 zł. Całkowity koszt kredytu 43013,59 zł, RRSO 13,10%.

(...) Bank (...) S.A. z/s w W. 1 kwietnia 2013 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny na łączną kwotę 104 754,34 zł z dalszymi odsetkami umownymi i karnymi, któremu Sąd Rejonowy w Kłodzku, postanowieniem z 11 maja 2013r., nadał klauzulę wykonalności w sprawie sygn. akt (...).

Komornik Sądowy (...) J. B. postanowieniem z 23 września 2015r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dowód:

- umowy o kredyt gotówkowy k. 8 – 14 akt;
- Bankowy tytuł egzekucyjny k. 73 akt;
- postanowienie SR z 11.05.2013r. k. 73v;
- postanowienie Komornika Sądowego z 23.09.2015r. k. 74 – 75.

Strona powodowa O. z siedzibą w W. 8 listopada 2017 r. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. z/s w W. umowę przelewu portfela wierzytelności, w tym wierzytelności wobec pozwanego P. C. (1) w wysokości 149 587,83 zł, na które składało się:

- 77 081,89 zł – należność główna;
- 6527,74 zł – skapitalizowane odsetki umowne;
- 59431,52 zł – skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie naliczone do 30 czerwca 2017r.;
- 6546,68 zł – skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie naliczone od 1 lipca 2017r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu tj. 7 maja 2018r.

Pismem z 24 listopada 2017r. skierowanym do pozwanego zawiadomiono dłużnika o przelewie wierzytelności. Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty zadłużenia 146124,43 zł w terminie do 3 dni od dnia otrzymania pisma.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k.12 – 52;
- wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) z 07.05.2018r. k. 76
- zawiadomienie o przelewie z wezwaniem do zapłaty k. 78 i 79.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie strony powodowej nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na jego przedawnienie, które zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. i art. 118 k.c. Sąd zobowiązany jest uwzględnić z urzędu, gdyż sprawa dotyczy zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Dokonując analizy podejmowanych przez pierwotnego wierzyciela czynności zmierzających do wyegzekwowania należności, należało rozważyć ich wpływ na bieg terminu przedawnienia oraz możliwość uwzględnienia tych okoliczności wobec nowego wierzyciela – niebędącego bankiem. Problematyka ta była podejmowana wielokrotnie i konsekwentnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, gdzie wskazano: „skutki przerwy biegu przedawnienia wywołanej przez zbywcę wierzytelności odnoszą się co do zasady także do cesjonariusza. Nabywa on wierzytelność w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy, także pod względem "stanu" jej przedawnienia. W konsekwencji, jeżeli bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu, cesjonariusz - wstępując w tę samą sytuację, w której w chwili zbycia wierzytelności pozostawał cedent - zostaje objęty skutkami tej przerwy. Innymi słowy, zgodnie z ogólnym założeniem, fakt zbycia wierzytelności pozostaje z zasady bez wpływu na bieg terminów przedawnienia oraz skutki zdarzeń kształtujących ten bieg, które nastąpiły przed dokonaniem cesji. Reguły te nie mają jednak zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Innymi słowy, w razie cesji wierzytelności przerwa biegu przedawnienia wywołana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji zachowa swój skutek wyłącznie wobec tych cesjonariuszy, którzy sami mogliby posłużyć się bankowym tytułem egzekucyjnym. W pozostałych sytuacjach przerwę biegu przedawnienia uznaje się za niebyłą - bieg zaś terminu przedawnienia w stosunku do nabywcy wierzytelności określa się na zasadach ogólnych.”

Ponadto Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 r., w sprawie III CZP 17/17, stwierdził, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy dokonał podsumowania swych dotychczasowych poglądów odnośnie możliwości korzystania przez nabywcę wierzytelności, który sam nie mógł posługiwać się BTE, z przerw biegu przedawnienia wynikających z podjęcia określonych czynności procesowych na podstawie tego tytułu. Zdaniem SN jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z bankowym tytułem egzekucyjnym, skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie bankowym tytułem egzekucyjnym. W ocenie Sądu Najwyższego za takim stanowiskiem przemawiają zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne. Zasadniczym założeniem jest bowiem, by bankowy tytuł egzekucyjny, będąc szczególnym przywilejem – dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie mógł być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posłużenia się tym instrumentem. Założenie to – zdaniem Sądu Najwyższego – wzmacnia także argumentacja konstytucyjna, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji bankowego tytułu egzekucyjnego za sprzeczną z konstytucją (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy stanowczo i definitywnie stwierdzić, że wszystkie czynności podejmowane przez (...) Bank (...) S.A. w celu dochodzenia i wyegzekwowania od pozwanego należności – przerywające bieg terminu przedawnienia, w tym wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w sprawie (...), wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanemu w sprawie (...) – nie mogą mieć wpływu na bieg terminu przedawnienia wobec obecnego wierzyciela niebędącego bankiem.

W konsekwencji biorąc pod uwagę, że roszczenie Banku stało się wymagalne najpóźniej w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego (w aktach sprawy brak jest dokumentów, z których wynika data wypowiedzenia umowy kredytu) tj. najpóźniej w dniu 1 kwietnia 2013r., a przerwy biegu przedawnienia na skutek czynności podejmowanych przez (...) Bank (...) S.A. nie mogły być uznane wobec nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem – należało stwierdzić, że trzyletni termin przedawnienia upłynął najpóźniej 2 kwietnia 2016 r.

Skoro strona powodowa wniosła pozew 11 maja 2018 r., a pozwany P. C. (2) posiadał status konsumenta w ramach łączącej go z pierwotnym wierzycielem umowy kredytowej, to wobec przedawnienia tego roszczenia powództwo nie mogło zostać uwzględnione, a przedawnienie roszczenia Sąd zobligowany był uwzględnić urzędu.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji wyroku.